

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/02-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2002 o sťažnosti P. P., bytom B. B., ktorou namietol porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 27/00, za účasti Okresného súdu v Banskej Bystrici, po predbežnom prerokovaní takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2002 doručená P. P., bytom B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietol porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 27/00.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti odôvodnil, v čom vidí nečinnosť okresného súdu v označenej veci, a chronologicky opísal celý priebeh konania vo veci.

Podaním doručeným ústavnému súdu 27. septembra 2002 sťažovateľ na základe výzvy ústavného súdu doplnil svoju sťažnosť, najmä pokiaľ ide o upresnenie označenia pasívne vecne legitimovaného účastníka konania, a zároveň upresnil návrh na rozhodnutie vo veci samej.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodnutím vyslovil, že došlo k porušeniu jeho vyššie označeného základného práva, a súčasne sa domáha aj priznania „odškodnenia“ v sume 750 000 Sk.

Osobitným podaním sťažovateľ požiadal, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca, poukazujúc na to, že je dlhodobo nezamestnaný a jeho jediný príjem je dávka sociálnej pomoci v sume 1 965 Sk mesačne.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti z 28. augusta 2002 namietol porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh ústavný súd zistil, že v čase doručenia sťažnosti už tvrdené porušovanie práv sťažovateľa netrvalo. Konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, bolo už skončené rozsudkom, ktorý nadobudol podľa doložky právoplatnosti právoplatnosť dňom 3. júla 2002.

Tento skutkový stav bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd už o jeho žiadosti a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ním nerozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2002